

Estimada Mercè.- Ahir després de llegir un parell de re-
 fudes la tara carta em vaig quedar tan atarona-
 tat que em disposava a escriure't a volta
 de nou per tal d'acabar-te uns malentesos
 que m'interessa molt escriure. La tara carta
 va desvetllar en mi un tal nombre de pensa-
 ments i d'idees familiars que jo veia que,
 amb la pluma als dits, la narraria colarieu
 fàcilment. No va ser així, i me m'alegro
 molt. Aquesta qüestió, són tan delicada
 que hom ha d'anar amb molta cura, i una
 després d'haver decidit passar vintiquatre hores
 m'ha entrat un tal temor que no se' com
 començar.

Potsa pensaries que em sap greu que m'hagis
 escrit sobre això. Vull dir-te rotundament que t'he
 quivocaries si ho pensessis. M'interessa veure la

vera persona, que no me n'és indiferent cap dels
seus caries. Com podria negligir un que és per tu
tan important? T'he de dir que, malgrat ~~haver~~
defugit en les nostres converses aquest tema, ja
sabia perfectament per intuïció tot el que
mi esties vivint. En aquest aspecte la teua
carta no m'ha causat cap sorpresa sinó el
plaer de veure que em consideraves, a l'he
tu per comprendre les més íntimes artingudes
del teu jardí interior. No em demanis perdó,
Merçel! Al contrari, parla'm del que et plagui,
tot amb plena llibertat. Tu pots parlar-me amb
tota llibertat d'aquests temes en la seguretat
que mai no em malstaràs. Ho estic en camí,
per la meua part, sento un tenor decidit a
parlar-te'n. La diferència està en que tu
tens, i jo no, en el teu interior, un "edifici"

26-X-37 (16)

26-X-57 2)

d'endavantament" per parlar com Valéry, que jo
respecto infinitament, com tot el que s'ha, però
que tenc no comprendre'vau per poder-m'hi passar
ja sense per atropiscis - involuntaris, no cal dir.

Potser serà millor que no et parli de tu i no
de mi, i així em sentiré més lliure. Alany
que es ve d'admirar-te que no t'havia ende-
rminat. L'alegria, la joia de la vida, d'ancora, cast-
em semblaven veuïdes per una benevolència crisi
d'últimime, apudada - però - tal vegada per les dades
les notícies sobre la meua carrera literària, com
dia a bon; i la nova Mercè em semblava una
bignosa retòrica per personificar aquest estat
d'esperit. A través del vel metabònic que em
he parlat-ne, sembla que tot plestat és una altra
cosa que jo ni tan sols havia imaginat, i que
d'haver-ho hec ni havia guardat por d'abundir.

Per tot això està molt bé. El missió és que tu hakis pensat que jo hauria enderminat la veritat, i que ho hakis pensat llegint la meua carta anterior.

Em sembla recordar que hi parlava de consciències sencials, i de coses així. Així pot haver-te induït a error. Però podria dir, estonament, que si jo hagués sabut que aquest era el secret que et feia estar tan contenta, i que no hies de revelar-me fins que fóssim vells, hauria ~~enfat~~ ^{enfat} una altra imatge per expressar-te la ~~frustració~~ ^{remissió} que sentia a veure públics els meus versos.

Et dono paraula que no he tingut cap element d'informació pel que va a tu. Respecte d'altres no podria dir el mateix, i potser per aquest motiu no se m'hauria acudit el veritable motiu de la teua alegria ^{actual} can ja va

Tampoc vauj pensar que tu també devies haver resolt aquest petit problema sacramental, i no hi hauria tornat a pensar més.

Ja veus. Pots veure que ben obria de l'atrau si en la meua carta anterior hi hauria quel com que és justés a ~~sa~~ erades interveba cions. Per la meua part, no ho lamento sens ni mica si a tu no et va ser desagradable.

Es ten he dig ne de la terra exaltada ben stein via tot el que em dius respecte mes cartes me ves que no recordo. Me les haurias de deixar repassar. M' estimes massa, Mercè. Quan es tracta de coses meves ~~tu~~ no has de deixar en terbolis el teu sentit critic per cap consideració afectiva. Jo soc indulgent i rancorós, i per tant, no fare més que somriure tot el que si em dius

aquestes coses. Però si mai ho sabs algú altre, ven-me, tu i jo farem parlar el diable.

Es fard, i encara no t'he dit el dol que pensava. Veig que em coneixes molt menys que jo no et coneixia tu. És possible que jo hagi parlat - sensadament - de Déu? Poques persones trobaries més poc teològiques que jo. És cert que sóc sensible a la idea de Déu a la divinitat. Però no penso mai passar d'aquí. Déu per mi és molt més un sentiment que una idea. La teologia em sembla un abisme perquè ~~la teologia~~ Déu no es pot explicar, com no es pot explicar l'amor i l'avarícia. Nom està enamorat, no ho està, això és tot. Et confesso que no he llegit res, encara, sobre Déu que no m'ha semblat prou, llevat del mot de l'Eliar "Déu, ni Déu ho sap, com és."

26-X-37 (36)

Es veritat que sóc, per temperament i per educació, allò que es pot anomenar un esperit religiós. Però ho és igualment que la mera religiositat, filla molt més del raonament que de la fe, és incapaç de limitar-se en cap religió ~~part de~~ terminada. Sento una inbèrmita reserva en vers tota mena d'"ecclesià". Garcia ho cauria d'ell mateix que era un "catòlic ~~est~~ trico". hi apadava la pompa de les catedrals, els corals, litúrgies, l'olor de l'encens. Jo, si mai l'Esperit Sant es decidís a fer-me possible al cor, estic segur que a l'eglèsia hauria de tancar els ulls. Recordo que, quan tenia vint anys vaig haver d'anar a un enterrament d'algun parent que vivia en un poble de les Garrigues. Durant tota la cerimònia, una sola citació m'anava

Quarantant. En arribar al esmentari, al moment
del minut dels obis, no vaig poder més, i vaig
esclafir en una riallada escandalosa....

Perdona'm, ja se' que no hauria d'haver-te dit
això. No voldria perdre't mai, i veu que el que
t'he dit no és més que el més just per donar-
te una idea clara de qui és el teu amic.

No vull que tinguis una idea falsa de mi i
a més de perdre't perdre les il·lusions he volgut
dibuir-te - encara poc accentuada - la meua
vera essència.

Vana cosa. És molt saber per què trobes odi
sa aquella Mercè que contemplant les ungles
i trobes bonica aquella invocació men-
ant l'àngel de la mort? Al capdavall és el
matèria d

26-X-37 (46)

Una altra cosa. Voldria tornar-me a explicar el que em dius de la Múmia? No t'he entès.

És mica una altra cosa. És un recat escriure sis fulls de paper, quan s'acaba de collir un clarrell. Això clamma al cel, Fa el boner de terra seng!

Mària

Naturalment, guardant la l'ava carta. Si vols absol utament que l'estripi i t'envii els trossos, abans t'advertiré que en t'envie còpia.